

Cat.4 # 2 Cape Malay wie zijn dat?

Door Pieter Bos

In 2015 vond in Amsterdam, Den Haag, Utrecht, Buren en Culemborg het derde deel van het Cape Malay Verzoeningsproject plaats. Het eerste deel vond plaats in 2007 In Zuid-Afrika, het tweede deel in 2012 in Malakka, Celebes en Jakarta (wij maakten daar deel van uit) en het derde gebeurde nu in Zuid-Afrika en Amsterdam, Den Haag, Buren en Culemborg. (Wij deden ook mee aan het deel in ons land).

Waar gaat het om? Jan van Riebeeck (uit Culemborg!) stichtte in 1652 een verversingsstation op de punt van Zuid-Afrika; zo ontstond Kaapstad. Spoedig had hij slaven nodig. Zowel de VOC als de WIC wezen aanvankelijk slavenhandel op principiële gronden af, maar dat standpunt was in 1652 al lang verlaten. Als compromis gold dat slaven moesten worden geëvangeliiseerd en dat ze, als ze christen werden, zouden worden vrijgelaten. Dat laatste is ook enkele malen gebeurd.

Hij had dus slaven nodig. De plaatselijke bevolking, de Khoi-San, door ons Hottentotten genoemd, wist te gemakkelijk hoe te vluchten. Een oplossing werd gevonden in het importeren van politieke gevangenen uit 'Indië' als slaaf. Die wisten niet hoe te vluchten en een bijkomend 'voordeel' was dat ze al moslim waren en 'dus niet geëvangeliiseerd hoefden te worden' (!). Zo ontstond de bevolkingsgroep 'Cape Malay', tot in de Apartheidsperiode na de Khoi de laagste gerangschikte bevolkingsgroep van Zuid-Afrika. Het is ook de moeilijkst met het evangelie te bereiken bevolkingsgroep van die natie. Vandaar de verzoeningsactie.

In 2007 werd door blanke Zuidafrikanen bij 'kramats' (heilige plaatsen van moslims) vergeving gevraagd aan Cape Malay vertegenwoordigers. In 2012 ging een ZA-Ned team naar Malakka, Oost Maleisië, Makassar en Jakarta. In Makassar kregen we twee wonderlijke bevestigingen. Een daarvan was dat we tegen alle verwachting in contact kwamen, zelfs onmiddellijk bij aankomst, met prinselijke nazaten van een indertijd tot slaaf gemaakte prins! En NU, in 2015, kwam een ZA-Maleis team hier om bij de oude haven van Amsterdam en bij het voormalig hoofdkantoor van de VOC schuld te belijden en vergeving uit te spreken. Het bijzondere was dat we in Ede een vriend hebben gekregen die... Cape Malay is. Hij was erbij, en het was of zijn geschiedenis zich voor zijn ogen af speelde. Hij was erg onder de indruk.

Deze gebeden, hoe klein ook, zijn wel de gebeden waar God op wacht: dat een (vertegenwoordiger van een) natie verantwoordelijkheid neemt voor de geschiedenis van zijn natie. Want schuld verjaart niet, wil woekeren (zie de Oost-Europa paragraaf) en kan woekeren tot dat de vergeving kan doorwerken.

Een onverwacht onderdeel was dat het ZA-team ook, nadrukkelijk, Nederland wilde bedanken voor het goede dat we in ZA hadden geïnvesteerd. Dat vond plaats in Den Haag voor een lid van de CU-fractie. Een teken van het Vrederijk.

[Een terzijde: in Makassar hebben we ook schuld beleden en vergeving gevraagd voor het 'Westerling-verleden'. Recent heeft de Nederlandse regering daarvoor ook schuld erkend. Gebed werkt iets uit!]